

tion, men som man ikke behøvede at interessere sig alvorligt for. Det kan ikke være hans Stilling, mindst da ogsaa som Statsminister. Jeg troede, det var en meget stor Sag, den største Sag, vi i lange Tider har beskæftiget os med, en Sag, som kan faa vidtrækkende Følger baade for Staten, Samfundet, Politik, Regeringen o. s. v. Det er uoverskueligt, hvad det kan føre til, hvis virkelig den danske Industri lider et uhyre Afbræk, og dette bevirker, at Arbejderne bliver saa daarligt stillet som aldrig før. Men maaske overdriver jeg, maaske mener den højtærede Statsminister, at det ikke er en Sag, som fortjener videre Paaagtelse. Jeg har lyttet til det, som er fremsat, jeg mente for Resten at vide fra meget god Kilde, at den højtærede Statsminister var villig til at gaa til Indførselsforbud til Imødekommen af de Ønsker, der er fremsatte for ham. Den højtærede Statsminister siger, hvorfra jeg har dette, det begriber han ikke, han har i Almindelighed indskrænket sig til at ville overveje Spørgsmaalet, mulig i Forbindelse med andre, mulig med et af Rigsdagen — eller rettere: ikke et af Rigsdagen nedsat Udvalg, men et Udvalg, som Rigsdagsmænd er blevet enige om at nedsætte — det er ikke det samme. Det er altsaa et ganske uofficielt Udvalg, som nedsættes i Dag, saa vidt jeg ved, Rigsdagen har i og for sig intet at gøre dermed udover det, at det er Rigsdagsmænd, som sidder i Udvalget. Jeg har ogsaa hørt, at Forslaget oprindeligt gik ud paa, at der baade skulde sidde Rigsdagsmænd og Repræsentanter for Industrien i Udvalget, i saa Fald var Udvalget om muligt endnu mere privat. Skyder nu den højtærede Statsminister over til dette Udvalg alt Ansvar for, hvad der skal ske paa dette Omraade? Det kan jeg ikke rigtig rime sammen med en Statsministers Stilling. Jeg har oven i Købet forstaaet af, hvad der er meddelt mig, at man baade fra Industriens og Arbejdernes Side har gjort gældende, at det har den største Hast, at man ikke kan vente et Øjeblik, at der uopholdeligt maa træffes Forholdsregler. Mener Ministeren ikke dette? Det vil være en stor Beroligelse, hvis han vil erklære, at det haster ikke, at der behøves ikke nogen Hjælp. Industrien klarer sig, Arbejderne klarer sig ogsaa, i alt Fald lægger han Hænderne i Skødet og ser til, idet han ikke mener, det er nødvendigt at foretage sig noget. Hvis den højtærede Statsminister mener, at Sagen ikke er stor og vigtig,

at den ikke kan have store Følger for Samfundet, denne Sag, som drejer sig om at hjælpe dels paa Industriens Kaar, dels paa Arbejdernes Kaar, forstaaer jeg hans Stilling. Hvis han derimod mener, at den er af overordentlig stor Betydning, begriber jeg ikke, at han som Statsminister, endnu mere end som Finansminister, kan se roligt til, overlade et Rigsdagsudvalg at overveje Sagen, til hvilke Overvejelser han selv saa maaske paa et eller andet Tidspunkt vil slutte sig. Jeg vilde gaa ud fra, at det var hans absolutte Pligt selv at stille Forslag og forsøge ved Rigsdagens Hjælp at gennemføre Forslag, som kunde bevirke, at saadanne Uheld, som befrygtes, afværges for Samfundet.

Finansministeren (N. Neergaard): De Forberedelser til et Toldlovsforslag, som det ærede Medlem omtalte, er, som det ærede Medlem nok ved, baserede paa Materiale fra før Krigen, altsaa paa et Materiale, som nu aldeles ikke strækker til. Derfor har jeg truffet Forberedelse til, at der tilvejebringes et nyt Materiale — naturligvis med Benyttelse af saa mange af de gamle Oplysninger, som kan benyttes —, at der til Brug ved den nye Toldlovs Udarbejdelse tilvejebringes et Materiale, som bygger paa de nuværende Forhold og de Erfaringer, der er indhøstede i disse Aar.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvor stor Gælden til Nationalbanken er i Øjeblikket. Jeg ønsker ikke at nævne et Tal, jeg gaar naturligvis ikke hver Dag med en Beregning af Statens Gæld til Nationalbanken. Det er jo ikke nok at anføre, hvor stor Varekonto og Kontokurantkonto er, man maa ogsaa bringe i Fradrag de betydelige Indlaanskonti. Disse Tal har jeg ikke i Øjeblikket og kan altsaa ikke nævne dem for det ærede Medlem, men jeg kan sige, at naturligvis er Forholdet ikke forbedret i disse Maaneders Forløb, men forværret, idet, som det ærede Medlem nok ved fra sin Praksis som Finansminister, disse Maaneder: Oktober, November og en Del af December ikke er svulmende Intrade-maaneder, men derimod store Udgiftsmaaneder.

Fremdeles spurgte det ærede Medlem, om jeg virkelig skyder Ansvaret for, hvad der skal gøres overfor den truende Industrikrise, over paa det halvt private Udvalg, det er vedtaget at nedsætte. Nej, jeg plejer ikke at skyde et Ansvar, som paahviler mig, fra mig, og selvfølgelig paahviler det i sidste Instans Regeringen at tage sin